

Ylistys ei koskaan lopu

”Herraa minä ylistän koko elämäni ajan, laulan Jumalalle niin kauan kuin elän.” (Ps. 104:33.)

Avaintekstit:

Ps. 134;
Jes. 42:10-12;
Ilm. 14:3;
Ps. 15;
Ps. 101:1-3;
Ps. 96;
Ilm. 14:6-12;
Joh. 4:23, 24.

Kun kokemuksemme Jumalan armosta ja voimasta lisääntyy, alamme psalmikirjoittajan tapaan kysellä: ”Kuinka voisin maksaa Herralle sen, minkä hän on hyväkseni tehnyt?” (Ps. 116:12.) Ennalta arvattava vastaus on se, että omistamme elämämme sille, että olemme Jumalalle uskollisia.

Psalmeissa Israel ei ole vain kansakunta, vaan myös suuri seurakunta (Ps. 22:23, 26; Ps. 35:18, VKR). Nimitys paljastaa Israelin ensisijaisen kutsumuksen ylistää Jumalaa ja todistaa hänestä muille kansoille, sillä Herra haluaa koko maailman yhtyvän yhdessä Israelin kanssa palvomaan häntä. Herran kansa samastetaan vanhurskaisiin, jotka palvovat Herraa ja panevat toivonsa häneen ja hänen rakkauteensa.

Herran ylistämistä seurakunnassa pidetään ihanteellisena Jumalan palvontana. Tämä ei tarkoita, että Israeliin kuuluvan yksilön rukoukset ja ylistys olisivat toissijaisia. Päinvastoin yksittäisen ihmisen Jumalan palvonta ruokkii yhteisöllistä Jumalan palvontaa uudistuneella ylistyksellä (Ps. 22:23, 26). Vastaavasti yksittäisen ihmisen Jumalan palvonta pääsee kehittymään täyteen potentiaaliinsa yksilön ollessa läheisessä suhteessa uskonyhteisöön. Jumalaa palvovaa yhteisöä kutsutaan myös oikeamielisten joukoksi (Ps. 111:1). Oikeamielisillä on vilpiton sydän ja he tuntevat Jumalan (Ps. 36:11) ja Jumala tuntee heidät (Ps. 37:18). Tämä kokemus läpäisee heidän olemassaolonsa joka osa-alueen.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 23.3.2024

KOHOT- TAKAA KÄTENNE PYHÄKÖSSÄ

Lue Ps. 134. Missä ylistys tapahtuu? Mikä on sen tulos?

Ps. 134 tuo mieleen Aaronin papillisen siunauksen (4. Moos. 6:24–25; ks. myös Ps. 67:2). Siunaus on Jumalan ja Israelin välisen suhteen perimmäinen periaate ja tulos. Ihmiset siunaavat Jumalaa pyhäkössä, ja Jumala siunaa kansaansa Siionista. Siunaukset ulottuvat kaikkeen elämään, koska Herra on taivaan ja maan luoja. Siionin mainitseminen Jumalan siunausten paikkana tähdentää Herran liittosidettä kansaansa. Tämän armoliiton puitteissa Israelilla on etuoikeus siunata Herraa ja tulla Herran siunaamaksi.

Lue Ps. 18:4, VKR; Ps. 113:1; Ps. 134:1, 2; Ps. 135:1, 2. Miten niitä, jotka palvovat Jumalaa, kuvaillaan?

Jumalan palvojia kutsutaan Herran palvelijoiksi. Ilmaisulla ”te, jotka öisin toimitatte palvelusta Herran temppelissä” (Ps. 134:1) viitataan luultavasti leeviläisten yövartioon (1. Aik. 9:23–27) tai siihen ylistykseen, jolla leeviläiset palvoivat Jumalaa päivin ja öin (1. Aik. 9:33). Koska israeliläiset palvoivat näkymätöntä Jumalaa, josta ei saanut tehdä minkäänlaista kuvaa, pyhäkkö toimi paikkana, joka heijasti Herran kirkkautta ja tarjosi turvallisen ympäristön, jossa syntinen kansa sai lähestyä pyhää kuningastaan. Herra itse oli tehnyt aloitteen kohtaamiselle ja sitä säätelivät hänen lakinsa ja asetuksensa.

”Tulkaa hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset ovat hylänneet mutta joka on Jumalan valitsema ja hänen silmissään kallisarvoinen. Ja rakentukaa itsekin elävinä kiviinä hengelliseksi rakennukseksi, pyhäksi papistoksi, toimittaaksenne hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen tähden.” (1. Piet. 2:4, 5.) Nämä Pietarin sanat ovat Uuden testamentin ilmaus samoista ajatuksista, joita esitetään psalmeissa, eli siitä, että Jumalan kansa on pyhä papisto, joka tuo ylistystä ja kiitosta Herralleen kaikesta hyvästä, mitä hän on heille tehnyt.

Uuden testamentin mukaan kaikilla uskovilla on papillinen rooli, sillä meidät kaikki on kutsuttu välittämään ilosanomaa maailmalle. Mitkä ovat tehokkaimmat tavat toteuttaa tätä kutsumusta?

LAULAKAA HERRALLE UUSI LAULU

Lue Ps. 33:3; Ps. 40:4; Ps. 96:1; Ps. 98:1; Ps. 144:9; Ps. 149:1. Mikä on jakeiden yhteinen tema?

Psalmit kutsuvat laulamaan uutta laulua. Mitä uudella laululla tarkoitetaan? Sitä tarvitaan silloin, kun on uudelleen tajuttu Herran majesteettisuus ja kaikkivaltius ja kun ollaan kiittollisia hänen huolenpidostaan ja tarjoamastaan pelastuksesta. Onhan hän Luoja ja maailman tuomari. Vapautus vihollisista ja kuolemasta ja Jumalan erityinen suosio Israelia kohtaan ovat esimerkkejä henkilökohtaisemmista syistä laulaa uutta laulua. Vaikka muissakin lauluissa ylistetään Herraa hänen rakkaudesta ja ihmeistään, uusi laulu on erityinen laulu, jossa ilmaistaan uudelleen syttynyttä iloa ja uudelleen annettua lupautusta omistautua Jumalalle. Uusi kokemus Jumalan vapautuksesta innoittaa ihmisiä tunnustamaan Herran luojakseen ja kuninkaakseen. Uudesta laulusta puhuvien psalmien yhteisiä teemoja ovat mm. luottamus Jumalaan, hänen ihmeellisten tekojensa ylistäminen ja ahdingosta vapautuminen.

Lue Jes. 42:10-12, Ilm. 5:9 ja Ilm. 14:3. Mitä tekstien perusteella voi päätellä uudesta laulusta?

Israelia kuvataan hellästi kansana, ”joka saa olla lähellä häntä [Jumalaa]” (Ps. 148:14), mikä viittaa siihen, että Israelilla on erityisin asema, ja siten suurin etuoikeus ja velvollisuus ylistää Jumalaa. Raamattu rohkaisee kaikkien sukupolvien uskovia laulamaan uutta laulua ylistyksenä Lunastajalleen ja todistuksena Karitsan veressä saadusta pelastuksesta. Uusi laulu voi kuvata aivan uutukaista laulua, jota kukaan ei ole koskaan ennen kuullut. Sellainen laulu muistelee elävää kokemusta Jumalan armosta ihmisen omassa elämässä. Se voi tarkoittaa myös toivon uudistamista laulun kautta, jolloin pyrkimyksenä on uudelleen vahvistaa tulevaisuudessa odottavan ennennäkemättömän Jumalan majesteettisuuden kokemisen toivoa. Todellinen Jumalan palvelu on enemmän kuin uhrin. Se heijastaa elävää, aina tuoretta ja kehittyvää suhdetta Jumalaan. Uusi laulu on uusi ilmaus rakkaudestamme ja arvostuksestamme Jumalaa kohtaan.

Mieti Jumalan siunauksia elämässäsi. Jos laulaisit uuden laulun, millainen se olisi?

**KUKA SAA
TULLA
HERRAN
TEMPPE-
LIIN?**

Lue Ps. 15. Ketkä ovat kelpollisia palvomaan Jumalaa hänen edessään?

Psalmin 15 vastaus on yhteenveto Jumalan laissa ja profeettojen kirjoituksissa annetuista vaatimuksista. Kelpollisia ovat ne, joiden teot (oikeamielinen toiminta) ja luonne (sydän) heijastavat Jumalan tekoja ja luonnetta (ks. 5. Moos. 6:5; Miika 6:6-8). Pyhäkkö oli pyhä paikka, ja kaikki siellä, papit mukaan lukien, oli pyhitettyjä. Pyhyys oli pakollinen vaatimus Jumalan eteen astumiselle. Israelin pyhyden tuli olla kokonaisvaltaista niin, että Jumalan palveleminen ja ihmisen moraalit olivat oikeastaan sama asia. Pyhyys ulottui kaikille elämänalueille. Laki annettiin Jumalan kansalle, jotta se voisi nousta täyteen potentiaaliinsa, toisin sanoen elää pappisvaltakuntana pyhää elämää ja jakaa Jumalan siunaus muille kansoille.

Lue Ps. 24:3-6 ja Ps. 101:1-3. Mitä pyhänä oleminen tarkoittaa?

Puhdas sydän on Jumalan palvelijan arvokkain ominaisuus. Heprean sana *tāmīm*, "täydellinen", välittää ajatusta täyteydestä ja eheydestä. "Ehyt" viiniköynnös on kokonainen, vahingoittumaton ja terve (Hes. 15:5). Uhreiksi tuotavien eläinten tuli olla *tāmīm* eli virheettömiä (3. Moos. 22:21-24). "Täydellinen" puhe on täysin totuudenmukaista (Job 36:4). Puhdas sydän on viaton (Ps. 24:4) ja vilpitön (Ps. 15:2). Se etsii Jumalaa (Ps. 24:6) ja eheytyy hänen anteeksiantonsa kautta (Ps. 51:4-12). Nuhteeton elämä kumpuaa Jumalan armon ja vanhurskauden tunnustamisesta. Jumalan armo innoittaa ja tekee Jumalan palvelijoille mahdolliseksi elää Herran pelossa, eli esteettömässä yhteydessä Jumalaan ja hänen sanalleen alistuen. Hurskaan ihmisen todistus tuo kunniaa Jumalalle, ei hänelle itselleen. Psalmissa 15 puhdassydämisistä on lähinnä kerrottu, millaisia he eivät ole (Ps. 15:3-5). Kyse ei ole Jumalan suosion ansaitsemisesta, vaan sellaisten asioiden välttämisestä, jotka erottavat Jumalasta.

Kuinka voimme tehdä tietoisia valintoja välttääksemme asioita, jotka työntävät meitä pois Jumalan luota? Mitä nuo asiat voivat olla, ja miten voimme välttää niiden tekemistä?

JULISTAKAA HÄNEN KUNNIAANSA

Lue Ps. 96. Mitä Jumalan palvonnan puolia mainitaan?

Palvontaan kuuluu Herralle laulaminen (Ps. 96:1, 2), hänen nimensä ylistäminen (Ps. 96:2), hänen hyvyytensä ja suuruutensa julistaminen (Ps. 96:3, 4) ja lahjojen tuominen hänen temppeliinsä (Ps. 96:8). Lisäksi Ps. 96 korostaa palvonnan evankelista ulottuvuutta, jossa Herran valtakuntaa julistetaan muille kansoille (Ps. 96:2, 3, 10).

Laulaminen, ylistäminen, lahjojen tuominen ja evankeliumin julistaminen eivät ole erillisiä tekoja, vaan palvonnan eri ilmauksia. Jumalan pelastuksen julistaminen kaikille kansoille antaa sisältöä ylistykselle ja palvonnalle. Palvonnan syyt ovat samankaltaisia kuin muille kansoille julistetun sanoman sisältökin: "Suuri on Herra" (Ps. 96:4), "Eivät ole jumalia toisten kansojen jumalat, mutta Herra on taivaitten luoja" (Ps. 96:5), "Herra on kuningas" (Ps. 96:10) ja "hän tulee! Hän tulee tuomaan oikeutta" (Ps. 96:13). Evankelioinnin tavoitteena on yhdistää kaikki kansat ylistämään Herraa (Ps. 96:11-13).

Palvonta kumpuaa siitä, että ihminen tunnistaa, kuka Herra on: luoja, kuningas ja tuomari (Ps. 96:5, 10, 13). Siihen kuuluu Jumalan menneiden tekojen muistaminen (luomisen), hänen nykyisten ihmeittensä juhliminen (Jumala ylläpitää maailmaa ja hallitsee sitä) sekä hänen tulevien tekojensa odottaminen (tuomio ja uusi elämä uudessa taivaassa ja uudessa maassa).

Tuomio psalmeissa merkitsee jumalallisen järjestyksen - rauhan, oikeuden ja hyvinvoinnin - palauttamista maailmaan, joka on täynnä kärsimystä. Siksi koko maa riemuitsee odottaessaan Jumalan tuomiota (Ps. 96:10-13; Ps. 98:4-9). Herra on vanhurskas tuomari. Tämän tulisi motivoida meitä palvomaan häntä pyhydessä ja vavisten pelkäämään häntä (Ps. 96:9). Palvontaan kuuluu ilo ja luottamus (Ps. 96:1, 2, 11-13), mutta samalla pyhä pelko ja ihmetys (Ps. 96:4, 9).

Psalmin 96 vetoamus palvoa luoja ja tuomaria toistuu Jumalan viimeisessä evankeliumin julistuksessa maailmalle, eli kolmen enkelin sanomassa (Ilm. 14:6-12). Ps. 96 sisältää saman lopunajan sanoman: luominen, pelastus (ikuinen evankeliumi), palvonta ja tuomio.

Vertaa Psalmeja 96 kolmen enkelin sanomaan (Ilm. 14:6-12). Millä tavoin se opettaa samoja totuuksia kuin julistamamme Ilmestyskirjan lopunajan sanoma?

KUN JUMALA EI MIELLY UHREIHIN

Lue Ps. 40:7-9; Ps. 50:7-23 ja Ps. 51:18-21. Mitä tärkeää kysymystä tekstit käsittelevät? Miksi Jumala ei mielly määräämiinsä uhreihin (2. Moos. 20:24)?

Profeettojen tavoin psalminkirjoittajat tuomitsevat vääränlaiset palvontakäytänteet. Heidän sanomansa näissä jakeissa ei ole Herran vastenmielisyys Israelin uhreja ja juhliä kohtaan, vaan se, miksi Herra pitää niitä iljettävinä: koska palvonta on kohtalokkaalla tavalla etäännytynyt hengellisyydestä.

Jumala ei nuhtelee kansaansa uhreista, vaan heidän jumalattomuudestaan ja epäoikeudenmukaisista teoistaan, joita he ovat tehneet henkilökohtaisessa elämässään (Ps. 50:8, 17-21). Psalmit eivät saarnaa uhreja ja palvontaa vastaan, vaan *turhia* uhreja ja *tyhjää* palvontaa vastaan.

Kun ulkoisten palvontamenojen ja sisäisen motivaation välillä ei ole yhteyttä, rituaaleista itsessään tulee tärkeämpiä kuin varsinaisesta kokemuksesta, jossa pyritään lähemmäs Jumalaa. Palvontamenoista tulee itsetarkoitus sen sijaan, että Jumala, johon rituaalien kuului osoittaa, saisi päähuomion.

Lue Joh. 4:23, 24. Mitä sellaista Jeesus tässä korostaa, mikä sopii siihen, mistä tämän päivän psalmit varoittavat?

Pelkät uhrit eivät riitä. Mitä hyötyä uhreista oli, jos uhraajien sydän ei ollut kääntynyt, jos he eivät uskoneet eivätkä olleet surullisia syntinsä tähden? Vain silloin, kun härkäuhrit tuotiin Jumalalle kääntymyksen hengessä ja vilpittömästi kiittäen, Jumala saattoi miellyä "vanhurskauden uhreihin" (Ps. 51:21, RK 2012; Ps. 50:14). Jeesus Jesajaa lainaten ilmaisi asian näin: "Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta sen sydän on kaukana minusta." (Matt. 15:8.) Ongelmat, joita psalmistat näkivät, olivat samoja ongelmia, joita Jeesus kohdasi joidenkin ihmisten, erityisesti johtajien, kohdalla maanpäällisen palvelutyönsä aikana.

Kuinka varmistamme, että kaiken sen valon kanssa, joka meillä seurakuntana on, emme lankea ajattelemaan, että pelkkä totuuden tietäminen ja rituaalien noudattaminen riittäisi?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. Whiten kirjasta *A Call to Stand Apart* luku "How to Pray", s. 39-42.

Palvonnassa keskeistä oli kääntymyksen tarve, todellisen kääntymyksen: "Katuminen tarkoittaa sitä, että ihminen on murheellinen synnin vuoksi ja hylkää sen. Pelkkä halu tehdä niin ei riitä. Me emme luovu synnistä, ellemmme tajua sen synnillisyyttä. Elämässämme ei tapahdu todellista muutosta ennen kuin käännyimme pois synnistä kokosydämisesti.

On monia, jotka eivät ymmärrä, mitä todellinen katumus merkitsee. Miljoonat ovat pahoillaan siitä, että ovat tehneet syntiä, ja saattavat jopa muuttaa käytöstään, koska pelkäävät muussa tapauksessa joutuvansa kärsimään tekojensa seurauksista. Tämä ei kuitenkaan vielä merkitse sitä katumusta, josta Raamattu puhuu. Tällaiset henkilöt surevat lähinnä synnin seurauksia sen sijaan, että he surisivat itse syntiä.

Esaukin katui huomattavasti, että hän oli syntinsä vuoksi menettänyt asemansa esikoisena. Kun Bileam näki enkelin seisomassa edessään miekka kädessä, hän pelokkaana tunnusti syyllisyytensä säästääkseen elämänsä. Todellista katumusta, elämänmuutosta tai pahan kavahtamista ei hänessä ollut tapahtunut. Juudas Iskariot huudahti kavallettuaan Jeesuksen: 'Tein väärin, kun kavalsin viattoman veren.' (Matt. 27:4.)" (TKL 19, 20.)

"Vaikkei Jumala asukaan käsin tehdyissä temppeleissä, hän kuitenkin kunnioittaa läsnäolollaan kansansa kokoontumisia. Hän on luvannut, että kun he kokoontuvat etsimään häntä, tunnustamaan syntinsä ja rukoilemaan toistensa puolesta, hän kohtaa heitä Henkensä välityksellä. Mutta häntä palvelemaan kokoontuvien pitäisi luopua kaikesta pahuudesta. Elleivät he palvo häntä hengessä ja totuudessa ja pyhässä kaunistuksessa, heidän kokoontumisensa on turhaa. Selaisista Herra sanoo: 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat minua' (Matt. 15:8, 9). Jumalaa palvelevien täytyy rukoilla häntä 'hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukouksia myös Isä tahtoo' (Joh. 4: 23)." (2AO 349, 350.)

Keskustelunaiheita:

1. Mikä on Jumalan palvojan suurin uhri Jumalalle (Ps. 40:7-11; Room. 12:1, 2)?
2. Kuinka henkilökohtainen ja yhteisöllinen Jumalan palvonta liittyvät toisiinsa? Miksi me todella tarvitsemme molempia?